

II.

НОВОЗАГОРСКИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ И ВЪ ОКОЛНОСТЪТА

На 2-й Юлий 1877 год. въ сѣбота населението въ града Н.-Загора нѣмаше почти никакво извѣстие за придохаждане-то на русситѣ отсамъ Балкана, мнозина отъ младежитѣ по една, тѣй да кажемъ, свѣрхестественна сила били събрани въ българското Н.-Загорско училище, кажи отъ страха на турцитѣ, кажи отъ ревностъ за частна споразмѣния помежду си за избѣгване ненадѣйно нѣкакво зло; при туй заняти съ прочитанне на разни книги съ разнo съдържанне, минало и редъ прочитанието книгата Лѣсной журналъ, гдѣ-то постепенно е дошло редъ и да се отвори дума помежду имъ и за дѣйствието по освобождението на христианитѣ отъ турското имъ иго.

Мѣжду събранитѣ били и тѣзи: Тодорчо Х. Убановъ, Атанасъ Богдановъ, Петръ Кашеревъ, Стоянъ П. Сивковъ, Д. Сивковъ и други.

Съ какви чувства били обнети тия младежи и какъ са смѣли да са събератъ тамъ, за да са разговарятъ и да размѣнятъ чувства на симпатия къмъ русситѣ, а отвръщение къмъ турцитѣ? — Всичко туй азъ немога да си истълкувамъ, то е прѣдмѣтъ на общо изучаванне за всѣки българинъ; но то са вижда да е понятно на всѣки, който е билъ очевидецъ и подлаганъ на тия сѣщи искушения, които еднородцитѣ му са притеглили и видѣли изъ повечето мѣста на отечеството ни. Заняти въ тоя въпросъ, а джеба, да ли ще имаме честъта да видимъ русситѣ и да бждемъ освободени отъ турцитѣ и владичество то имъ, ето ненадѣйно са зачуло една трополтия, която бърже бърже са разниса по цѣлий градъ, гдѣто извънъ улицитѣ мнозина